

คนหรือผี

คำนำ

สวัสดีค่ะ เราไม่ได้เจอกันนานมากแล้วนะคะ บางคนอาจเคยอ่านงานเขียนของผู้เขียนกันมาบ้างแล้ว หรือบางคนอาจจะยังไม่เคยอ่าน แต่ “คนหรือผี” เรื่องนี้จะเป็นสื่อกลางที่ทำให้เราได้รู้จักกัน

คนหรือผี อะไรทำให้เรากลัวมากกว่ากัน แต่สำหรับผู้เขียน คนน่ากลัวกว่า ผีแน่นอน เพราะผียังมีคนปราบ แต่คนซิคะ ไม่มีใครปราบได้เลย จะอย่างไรก็ตามไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น สถิติเท่านั้นที่จะทำให้เราต่อสู้อั้ทั้งคนและผีได้

เรื่องคนหรือผี เรียกได้ว่าเป็นนิยายสั้นค่ะ ผู้เขียนมีโอกาสได้เข้าไปอบรมการเขียนเรื่องสั้นที่สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ดังนั้นผู้เขียนจึงมีโอกาสได้เขียนเรื่องนี้เพื่อส่งการบ้านให้กับครูผู้สอน ได้รับคำวิจารณ์ต่างๆ มากมายเพื่อนำมาปรับปรุงงานเขียนต่อไป

ผู้เขียนขอเขียนข้อความขอบคุณสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย วิทยากรผู้ให้ความรู้ และเพื่อนๆ ผู้อ่านทุกท่านที่เปิดใจอ่านนิยายสั้นแนวใหม่ที่ผู้เขียนไม่เคยฝึกเขียนมาก่อน

จ่านอาหารถูกยกลงมาวางบนเลื่อที่ปูอยู่บนพื้น สามแม่ลูกนั่งล้อมวงนั่งทานอาหารเย็นด้วยกัน ต้นตาลทำหน้าที่ตักข้าวใส่จานให้แม่และน้องชายขณะที่แม่เริ่มบ่นเรื่องพ่อให้ฟังเหมือนเช่นทุกวัน

“กินให้หมดเลยนะ ไม่ต้องเหลือให้พ่อแกหрок ป่านนี้คงกินข้าวนอกบ้านอร่อยไปแล้ว”

“อะไรอีกล่ะแม่ จะพูดอะไรอีก พ่อจะ อยากกินข้าวที่ไหนก็ปล่อยให้ไปเถอะ” ต้นตาลพูดออกมาพลงทำสีหน้าเบือ

“เออ แกมันลูกพ่อ”

“พูดแบบนี้อีกแล้ว” ต้นตาลบ่นอย่างรำคาญก่อนตักอาหารใส่ในจานอย่างหงุดหงิด

ความเจ็บปวดตัวขึ้นมาเพียงเสี้ยวนาที่ก่อนที่ทุกอย่างจะ
เปลี่ยนแปลงไปเมื่อเสียงหัวนของแม่ดังแทรกขึ้น

“ไอ้เต่าออกไปซื้อเหล้าขากับบุหรี่ปริมาณให้ข้าหน่อย”

ต้นตาลเงยหน้ามองผู้เป็นแม่ก่อนพูดเสียงหัวน “แม่จะกินเหล้า
ทำไม กินไปก็ไม่ได้ประโยชน์ จะประชดพ่อเธอ”

แววตาแดงกล้าจ้องมองเธอเขม็งก่อนตะคอกเสียงดัง

“ใครเป็นแม่เอ็ง ข้าไม่ใช่แม่เอ็ง”

ต้นตาลยังคงจ้องมองแม่อย่างไม่กลัวเกรง ความศรัทธาที่มีอยู่
น้อยนิดในตัวแม่แทบจะหมดไปเมื่อคิดว่าการกระทำของแม่คือการ
เรียกร้องความสนใจ

“แม่จะไม่ใช่แม่ได้อย่างไร เลิกแก่งทำท่าทางแบบนี้ได้แล้ว”

ผู้เป็นแม่เงยหน้าขึ้นช้าๆ ผมหยิกยาวตกลงมาปรกสองข้างแก้ม
เหลือกตามองเธอก่อนตะเบ็งสุดเสียง

“กูบอกแล้วไงว่ากูไม่ใช่แม่เอ็ง”

ต้นตาลสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจก่อนตั้งสติจ้องมองใบหน้าแม่ที่กำลังจ้องมองเธอราวกับจะเข้ามาตะครุบบีบคอให้เธอหยุดหายใจเสียเดี๋ยวนั้น เธอรวบรวมความกล้าก่อนตะเบ็งเสียงถามผู้เป็นแม่ด้วยความกลัวระคนรำคาญ “ถ้าไม่ใช่แม่แล้วเป็นใครล่ะ”

“กูคือเจ้าพ่อคอมมอนโต” แม่บอกก่อนลุกขึ้น ยืนหลังค่อม กวาดตามองทั่วบ้าน

ต้นตาลหันไปมองหน้าน้องชายที่มีแววตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เธอขยับเข้าไปใกล้น้องชายเมื่อแม่ลุกขึ้นเดินหลังค่อมไปทั่วบ้านก่อนหยิบไม้กวาดเดินตรงมาหาพวกเธอ

“ฮ่าๆๆ นี่คือไม้เท้าของกู” เสียงหัวเราะที่ดังออกมาจากลำคอของแม่ทำให้ต้นตาลถึงกับขนหัวลุกชูเมื่อนึกถึงหนังผีสยองขวัญ

ผู้เป็นแม่หันมาแสยะยิ้มให้เธอก่อนหันไปสั่งน้องเสียงห้วน

“ไอ้เต่ามึงออกไปซื้อเหล้าชาวกับบุหรีให้กู กูอยากกินเหล้าชาวกูอยากสูบบุหรี”

แม่ต้นตาลจะเริ่มกลัวแค่นั้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็ยากจะทำให้เธอเชื่อ
ได้ว่าคนที่พูดกับเธออยู่ตอนนี้คือเจ้าพ่อไม่ใช่แม่ของเธอ เธอจึงหันไปพูด
กับน้องชายเพื่อหวังจะพิสูจน์อะไรบางอย่าง

“ไปซื้อเหล้าขาวกับบุหรีมาให้แม่”

ขณะที่น้องชายออกไปซื้อเหล้าขาวกับบุหรี เธอก็นั่งทอดกอดมองผู้
เป็นแม่เดินไปเดินมาทั่วบ้านขณะที่ปากก็ถามออกไปอย่างคนต้องการ
พิสูจน์

“เจ้าพ่อเป็นใครเหรอ”

แม่ของเธอหยุดเดินก่อนหันมาตอบคำถาม

“กูเป็นโจรสลัด เรือกูจมที่นี่ สมบัติกูก็เลยอยู่ที่นี้ มึงซูดดินลีกลง
ไปยี่สิบเมตร มึงจะเจอสมบัติกู”

ต้นตาลหัวเราะพลางส่ายหน้ามองผู้เป็นแม่ด้วยความหดหู่ใจ

น้องชายของเธอวิ่งขึ้นบันไดมาพร้อมกับขวดเหล้าและบุหรี่ในมือ ก่อนส่งมันทั้งหมดให้ผู้ร้องขอ แม่หยิบบุหรี่ออกมาสามม้วนก่อนยัดเข้าปากจุดบุหรี่สูบทันที

เธอและน้องชายต่างมองหน้ากันด้วยอาการตกตะลึง เพราะแม่ของเธอไม่เคยดื่มเหล้าหรือสูบบุหรี่มาก่อน เวลาได้กลิ่นบุหรี่แม่จะโอบอุ้มหน้าแดง เมื่อมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นกับแม่ เธอและน้องชายก็ไม่รอช้าที่จะขยับวิ่งหนีออกมาจากบ้านเมื่อแม่ของเธอหัวเราะอย่างคนเสียสติ

เธอและน้องชายลงมายืนตัวลั่นอยู่บนถนนหน้าบ้าน รอจนกระทั่งพ่อกลับมา

“ทำไมไม่อยู่บนบ้านกันล่ะลูก ลงมาอยู่ข้างล่างกันทำไม ยุงเยอะ เตี้ยวก็^๗ไม่สบาย” พ่อถามเธอและน้องชายทันทีที่ก้าวลงจากรถ

“ผีเข้าสิงแม่” น้องชายบอกพ่อเสียงลั่น

“ผีเผลออะไร” พ่อพูดพลางหัวเราะก่อนถอดรองเท้าเดินขึ้นบ้านไป เพียงลำพัง

พ่อหายเข้าบ้านไปไม่นานก็กลับออกมาพร้อมกับบอกเธอและน้องว่า “ดูแม่ไว้ก่อนนะ เดี่ยวพ่อจะไปตามตา”

เมื่อพ่อพูดจบก็ขับรถออกจากบ้าน กลับมาอีกครั้งพร้อมกับตาปากแดงที่เคี้ยวหมากอยู่เป็นประจำ พ่อและตาเดินนำขึ้นไปบนบ้าน เธอและน้องชายจึงเดินตามหลังไปต่างๆ

ทันทีที่สองคนยืนอยู่หน้าประตู เสียงแม่ก็ดังกร๊วยกราดขึ้นมาทันที “มึงอย่ามายุ่งเรื่องของกูนะไอ้แก มึงกลับบ้านไปเลย”

“ฉันจะยุ่งได้ยังไง ทำแบบนี้ไม่ดีหรอก ออกมาจากร่างนี้เสียเถอะ” ตาบอกเสียงเนิบๆ ขณะขยับเดินเข้าไปใกล้ร่างแม่ที่ยังคงนั่งอยู่บนเสื่อ

เธอและน้องชายต่างลอบเหลือบมองแววตาขุ่นขวางของแม่ที่จ้องมองตอบกลับมาไม่ละสายตา

“มึงไม่เชื่อกูใช่ไหม” ตันตาลสะดุ้งสุดตัวเมื่อปลายนิ้วชี้มาที่เธอ

ต้นตาลปากคอสั้น ส่ายหน้าด้วยความหวาดกลัวก่อนรีบเดินไปเป็น
 ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังพ่อ

บทสนทนาระหว่างเจ้าพ่อคอมมอนโตและตาปากแดงเริ่มต้นขึ้น

“ออกไปจากร่างนี้เถอะ อยู่ไปก็ทำให้เจ้าของร่างเจ็บปวด อย่าไปทำ
 ร้ายเขาเลย” ตาปากแดงเริ่มพูด

“กูไม่ออก กูจะทำให้มันเจ็บ กูเคยบอกให้มันหาข้าวปลาให้กูกิน
 มันก็ไม่เคยทำตามที่กูบอก กูเตือนมันหลายครั้ง มันก็ไม่เชื่อกู” เจ้าพ่อใน
 ร่างแม่ของต้นตาลบอกเสียงห้วน

“ถ้าอย่างนั้นพ่อต้องการอะไรละ บอกฉันมาเถอะ เดี่ยวฉันจะ
 จัดการให้” ตาปากแดงพยายามถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเนิบๆ

“กูไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น กูจะอยู่ในร่างนี้ ฮ่าๆๆ” เสียงหัวเราะดัง
 ลั่นจนทำให้ต้นตาลถึงกับชุกหน้ากับแผ่นหลังพ่อด้วยความกลัว

“ฉันขอร้องให้พ่อออกมาจากร่างนี้เถอะ อยากได้อะไรก็บอก” ตา
 ปากแดงยังคงเพียรบอก

“ไม่” เจ้าพ่อในร่างแม่ปฏิเสธรเสียงหัวน

ต้นตาลค่อยๆ โพล่หน้าออกมาจากด้านหลังพ่อก่อนสะดุ้งตกใจ
เมื่อเจ้าพ่อคอมมอนโดชี้หน้ามาที่เธออีกครั้ง พร้อมกับพูดเสียงดัง “มีงอีก
คน ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ”

ต้นตาลตัวสั่นจนตาปากแดงต้องหันมาบอกพ่อของเธอ “ทิส พาลูก
ออกไปข้างนอกก่อน ทางนี้ตาจัดการเอง”

พ่อพาเธอและน้องออกมาเฝ้าหน้าระเบียงบ้านก่อนเดิน
ย้อนกลับเข้าไปในบ้านเพียงลำพัง

การต่อรองระหว่างเจ้าพ่อและตาปากแดงยังคงดังออกมาด้านนอก
เสียงดังบ้าง เบาบ้าง สลับกันไป ทั้งสองยังคงตกลงกันไม่ได้จนกระทั่งชาย
กำยำสองคนก็เดินขึ้นมาบนบ้าน

“ตาอยู่ในบ้านใช่ไหม” หนึ่งในชายกำยำเอ่ยถาม

ต้นตาลพยักหน้า ชายกำยำสองคนจึงรีบเดินเข้าไปด้านใน

“ปล่อยกู ปล่อยกูเดี๋ยวนี้” แม่ส่งเสียงดังออกมาจนทำให้ต้นตาลไม่สามารถรอกอยู่ด้านนอกได้ เธอกลับเข้าไปในบ้านอีกครั้ง

สภาพแม่ที่พยายามดิ้นรนขณะที่ถูกชายสองคนจับตัวไว้เป็นภาพที่ทำให้เธอถึงกับน้ำตาไหลออกมาด้วยความสะเทือนใจ แม่บังเกิดเกล้าของเธอกำลังดิ้นรนเพื่อให้หลุดพ้นจากการถูกจับกุม ข้อมือของแม่ถูกชายสองคนตรึงไว้ น้ำตาของแม่ค่อยๆ ไหลออกมา ริมฝีปากบิดเบี้ยวก่อนกรี๊ดร้องออกมาและแน่นิ่งไปในที่สุดเมื่อตาปากแดงถอดสร้อยพระออกจากคอ สวมลงบนคอแม่

หูอย่างสงบลง ตาปากแดงหันมาพูดกับพ่อเบาๆ ขณะเดินออกมาหน้าบ้าน

“ทิศเอ๊ย กลับบ้านมาดูแลเมียหน่อยนะ ตอนนี้นำสภาพจิตใจมันอ่อนแอเหลือเกิน วิญญาณเลยเข้าถึงได้ง่าย ตอนนี้นำให้ห้อยพระติดตัวไว้เสร็จพิธีตั้งศาลแล้วค่อยถอดออก”

“ครับ” พ่อของเธอรับคำก่อนขับรถไปส่งตาปากแดงและชายอีกสองคน

หลัง จากเหตุการณ์ในวันนั้นทุกอย่างก็เงียบสงบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครอบครัวของเธอได้กลับมานั่งกินข้าวล้อมวงพร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้งจนกระทั่งถึงวันทำพิธีตั้งศาล

เช้าวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดที่เธอและน้องชายควรจะมีโอกาสได้นอนตื่นสายเช่นทุกครั้ง แต่วันนี้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมเพราะเธอต้องตื่นแต่เช้าเพื่อช่วยแม่จัดเตรียมอาหารสำหรับเลี้ยงพระทำพิธีตั้งศาลให้กับเจ้าพ่อคอมมอนโด

คนในละแวกบ้านมาร่วมฟังพระสวดและร่วมพิธีตั้งศาล เสร็จจากเลี้ยงอาหารพระช่วงเช้า รถยนต์คันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าบ้านพร้อมด้วยนางรำฝาแฝดสองคนที่แต่งกายด้วยชุดไทยหม่มสไบสวยงามก้าวลงจากรถ

เสียงดนตรีไทยจากเครื่องเสียงเริ่มดังขึ้น นางรำสองคนต่างรำย่ำอยู่หน้าศาลเจ้าที่ด้วยท่วงท่าอ่อนช้อยสวยงาม สายตาของเหล่าผู้ชมต่างชื่นชมกับความงามของนางรำ

ต้นตาลยืนยิ้มเอียงคอตามสองนางรำที่กำลังบิดตัวเอียงซ้าย เอียงขวาด้วยความอ่อนช้อย สวยงามราวกับนางฟ้าบนสวรรค์ที่กำลังลงมารำยรำให้เหล่ามนุษย์ได้ชื่นชม

แต่ไม่ทันที่เสียงเพลงและความสุขจะสิ้น สุดลง ทุกคนต่างก็ตกตะลึงเมื่อแม่ของเธอผู้นั่งดูนางรำอยู่แถวหน้าลุกขึ้นออกทวงท่าร้ายรำไปกับนางรำทั้งสอง ต้นตาลที่กำลังยิ้มถึงกับหุบยิ้มและวิ่งหนีขึ้นบ้านไปซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำ ทรวดกายนั่งบนพื้นกอดเข้าตัวสั้นด้วยความหวาดกลัว เธอนั่งอยู่ในห้องน้ำนานจนกระทั่งเสียงเพลงที่ตั้งอยู่ด้านล่างเงียบเสียงไป

ต้นตาล เปิดประตูห้องน้ำเดินออกมาดูเหตุการณ์ด้านล่าง นางรำเดินทางกลับไปแล้ว เขกที่มาร่วมพิธีก็กลับกันไปหมดแล้ว เหลือเพียงตาปากแดงและคนของแกเท่านั้น ต้นตาลลงมายืนข้างพ่อพลางมองแม่ที่นอนอยู่บนหลังคาศาลเจ้าที่ขณะพึมพำเสียงเบา “บ้านของข้า”

สภาพแม่ที่นอนหายใจหอบเสียงดัง ผมเฝ้ายุ่งเหยิง กลิ่นเหล้าขาว ลอยโชยมาเตะปลายจมูกทำให้เธอได้แต่ยืนนิ่งมองด้วยความตื่นกลัวและ สงสัย

ความจริงเธออยากจะเชื่อว่าแม่มีสภาวะทางจิตมากกว่าผีเข้า แต่ ภาพของแม่ที่ยกถ้วยกระเบื้องสีขาวขึ้นดื่มเลือดไก่ดำสดๆ จากชามทำให้ เธอไม่แน่ใจว่า คนหรือผีกันแน่ที่อยู่ในร่างของผู้หญิงที่นอนหมดแรงอยู่ บนหลังคาศาลเล็กๆ ตรงหน้า เธอจึงหันไปถามผู้เป็นพ่อ

“พ่อเชื่อว่าเจ้าพ่อคอมมอนโดเข้าสิงแม่จริงหรือ”

พ่อหันมาสบตาเธอก่อนพยักหน้าช้าๆ

เสียงเพลงเรียกเข้าที่สุดแสนจะเป็นที่นิยมในตอนนี้ดังขึ้นทำให้ต้น ตาลกลับมาให้ความสนใจกับเหตุการณ์ปัจจุบันอีกครั้ง เธอหยิบโทรศัพท์ ขึ้นมาเมื่อเห็นชื่อผู้ที่โทรเข้า

“โอเค เดี่ยวพี่วะเข้าไปเอาน้ำพริกปลาหูที่บ้านเอง” ต้นตาลบอก คำตอบน้องสาวต่างแม่ก่อนกดวาง เรียกพนักงานเก็บเงิน เดินออกมาจากร้านขณะเงยหน้ามองแสงแดดที่อ่อนแสงลงไปทุกที

แม้เวลาผ่านไปหลายปี เธอก็ยังไม่สามารถหาคำตอบให้กับตัวเอง
ได้ว่า สภาพของแม่ในวันนั้นเกิดจากเจ้าพ่อคอมมอนโด้เข้าสิงหรือเกิดจาก
สภาพจิตใจที่อ่อนแอของผู้หญิงที่มีคำห้อยท้ายต่อจากคำว่า “เมีย” กันแน่